

Arrest

**nr. 34 174 van 16 november 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Litouwse nationaliteit te zijn, op 24 september 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 augustus 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 27 augustus 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2009, en de beschikking van 28 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt verdaagd naar 9 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 februari 2003 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Turnhout bij verstek veroordeeld tot een geldboete wegens verboden wapen(s): vervaardiging, herstelling, handel en dragen.

Op 11 december 2007 wordt verzoeker veroordeeld door het hof van beroep te Gent tot een gevangenisstraf van achttien maanden.

Op 6 maart 2008 geeft de procureur-generaal bij het parket van het hof van beroep te Gent een positief advies ten aanzien van de vraag tot verwijdering uit het Rijk van verzoeker.

Op 15 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag in van een verklaring tot inschrijving van een burger van de Unie als werknemer.

Op 25 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving aangevraagd op 15.05.2009 door K. R., geboren te (...) van Litouwse nationaliteit, geweigerd. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid: Betrokkene werd op 11.11.2007 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden na hoger beroep tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Brugge dd. 30.08.2007) voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf evenals vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van 10 tot 15 jaar of een langere termijn gesteld is. Uit het dossier blijkt dat betrokkene eerder bij verstek werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout op 17.02.2007 voor verboden wapendracht, vervaardiging, herstelling en handel (invoer, uitvoer, verkoop en overdracht). Gezien de ernst en herhaling van de feiten, dient besloten te worden dat betrokkene wel degelijk een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De maatregel om een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren is dan ook evenredig. Daarbij werd wel degelijk met het persoonlijk gedrag en de persoonlijke situatie van betrokkene rekening gehouden, alsook met het advies van het Parket van het Hof van Beroep te Gent van 6.03.2008."

2. Over de rechtspleging

Ter verduidelijking merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat de bestreden beslissing (bijlage 20) een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. Verzoeker vraagt in het verzoekschrift afzonderlijk de schorsing en de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf enerzijds en van het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds, maar beide componenten maken deel uit van dezelfde enige bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Dat de verzoekende partij onverminderd alle andere middelen aan te voeren na onderzoek van het administratieve dossier of ambtshalve op te werpen door de Raad, volgende middelen voorstelt: Schending van het artikel 39 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap, van de artikelen 27, 28, 30 en 33 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004, van de artikelen 40, 43 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 51 §3, derde lid van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het algemeen beginsel van de eerbiediging van de rechten van de verdediging;

Doordat,

De bestreden beslissing als volgt werd gemotiveerd: 'Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid: Betrokkene werd op 11.12.2007 door

het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (na hoger beroep tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Brugge dd. 30.08.2007) voor Diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdadig of wanbedrijf evenals vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van 10 tot 15 jaar of een langere termijn gesteld is. Uit het dossier blijkt dat betrokkene eerder bij verstek werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout op 17.02.2007 voor verboden wapendracht, vervaardiging, herstelling en handel (invoer, uitvoer, verkoop en overdracht).

Gezien de ernst en herhaling van de feiten dient besloten te worden dat betrokkene wel degelijk een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De maatregel om een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren is dan ook evenredig. Daarbij werd wel degelijk met het persoonlijk gedrag en de persoonlijke situatie van betrokkene rekening gehouden, alsook met het advies van het Parket van het Hof van Beroep te Gent van 6.03.2008.

Terwijl,

De verwijdering van burgers van de Unie om redenen van openbare orde en openbare veiligheid, een maatregel is, die personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd, ernstige schade toebrengt;

Dat de EG-richtlijn, in het middel aangehaald en overgenomen in art. 43 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid om een dergelijke maatregel toe te passen, beperkt conform aan het evenredigheidsbeginsel;

Dat de Richtlijn de staten oplegt rekening te houden met de graad van integratie van de betrokken persoon, de duur van het verblijf in het gastland, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de familiale en economische situatie en met de bindingen met het land van oorsprong;

Dat in de bestreden beslissing met geen woord gerept wordt over deze evaluatie-elementen, zodat dient besloten te worden dat minstens niet wordt aangetoond dat met deze elementen werd rekening gehouden, alvorens de bestreden beslissing werd genomen;

Dat de motivering van de beslissing bijgevolg niet afdoende is (motiveringswet en art. 30.1 van de Richtlijn) en niet wordt aangetoond dat de overheid het artikel 28 van de Richtlijn heeft in acht genomen, alvorens de bestreden beslissing te nemen;

Dat de bestreden beslissing overigens uitsluitend verwijst naar de 2 strafrechtelijke veroordelingen, die de verzoekende partij heeft opgelopen;

Dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden zijn, om een verwijderingmaatregel te nemen: het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen;

Dat in de beslissing niet wordt aangetoond dat een fundamenteel belang van onze samenleving zelfs maar in gevaar zou gekomen zijn, door de veroordelingen, waarvan de verzoekende partij het voorwerp was;

Dat de verzoekende partij de veroordelingen heeft ondergaan en een uitwijzing, met verlies van werk en het in gevaar brengen van een liefdesrelatie, niet als een supplementaire straf kan worden aangewend, zonder de in het middel aangehaalde Richtlijn te schenden;

Dat de bestreden beslissing in fine verwijst naar een advies dat zou zijn uitgebracht door het parket van het Hof van beroep van Gent d.d. 6 maart 2008;

Dat dit advies volstrekt onbekend is aan de verzoekende partij en de verzoekende partij er zich dus niet kan op verdedigen, zodat het algemeen principe van de rechten van de verdediging wordt geschonden;

Dat een advies van 6 maart 2008, tevens moeilijk kan worden aangewend om een beslissing d.d. 25/8/2009, hetzij bijna anderhalf jaar later, te motiveren;"

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeker zich niet kan beroepen op de toepassing van de door hem aangehaalde Europese Richtlijnen, nu deze opgenomen werden in de Belgische wetgeving. Er kan dan ook geen sprake zijn van enige directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen in België. Verzoeker diende een aanvraag in als burger van de Unie en valt onder de toepassing van artikel 40, § 4, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). In artikel 43 van dezelfde wet wordt bepaald dat de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie slechts geweigerd mogen worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken. In casu werd de aanvraag van verzoeker geweigerd om redenen van openbare orde, de bestreden beslissing werd in die zin uitvoerig gemotiveerd. Er werd niet enkel rekening gehouden met de door verzoeker opgelopen veroordelingen, maar eveneens met zijn persoonlijk gedrag. Tevens werd er verwezen naar het advies van 6 maart 2008 van de advocaat-generaal van het parket bij het hof van beroep te Gent. De ernst van

de veroordelingen en het feit dat verzoeker tot twee maal toe een veroordeling opliep, rechtvaardigen in casu de bestreden beslissing. De genomen maatregel is evenredig. Door te verwijzen naar zijn relatie en het mogelijke verlies van werk, slaagt verzoeker er niet in de correctheid van de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd, zowel in feite als in rechte. Aan de formele motiveringsplicht is voldaan, nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent en aanvecht.

Inzake de aangevoerde schending van de rechten van de verdediging en dat de bestreden beslissing op onevenredige en onzorgvuldige wijze werd genomen, verwijst verwerende partij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die stelt dat de hoorplicht niet van toepassing is. Verwerende partij voegt toe dat alle feiten en vaststellingen waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, steun vinden in het administratief dossier. In het dossier bevindt zich een uittreksel uit het strafregister van verzoeker, het arrest van het hof van beroep te Gent van 11 december 2007, de brief van verwerende partij aan het parket op 3 januari 2008 en het advies met bijlagen van 6 maart 2008.

Verzoeker heeft het recht op inzage van het administratief dossier, waardoor hij niet op ernstige wijze kan voorhouden dat hij zich niet zou kunnen verdedigen tegen het advies van de advocaat-generaal van 6 maart 2008.

3.3. In het middel zet verzoeker de ingeroepen schending van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemeenschap niet met concrete gegevens uiteen, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

In de mate waarin verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 27, 28, 30 en 33 van de Richtlijn nr. 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, merkt de Raad op dat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, zoals verzoeker bevestigt in het middel, zodat aan deze richtlijn geen directe werking meer kan worden toegeschreven en verzoeker er zich niet rechtstreeks op kan beroepen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51, § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het recht op verblijf aan verzoeker wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de artikelen 40 en 43 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend van een verklaring van inschrijving als burger van de Unie op basis van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 43, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° (...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° (...)

4° (...).”

Uit deze bepalingen blijkt dat aan een burger van de Unie het verblijf kan worden geweigerd om redenen van openbare orde, dat deze maatregel evenredig moet zijn en moet steunen op het persoonlijk gedrag van betrokkene en dat de motivering hiervoor niet los mag staan van het individueel geval en geen verband mag houden met preventieve redenen.

Zoals reeds gesteld, kan verzoeker zich niet rechtstreeks op de bepalingen van de richtlijn beroepen nu deze is omgezet in de hierboven weergegeven nationale wetgeving. Waar verzoeker dus verwijst naar de graad van integratie van de betrokken persoon, de duur van het verblijf, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de familiale en economische situatie en de bindingen met het land van oorsprong, stelt de Raad vast dat dit elementen zijn die vermeld worden in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, waarop verzoeker zich niet meer rechtstreeks kan beroepen. Verzoeker voert niet aan dat de omzetting van deze richtlijn in nationale wetgeving niet op correcte wijze zou zijn gebeurd. Het volstaat bijgevolg dat de bestreden beslissing in concreto is gemotiveerd zoals voorgeschreven door artikel 43, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

In het middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing niet in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel omdat dit niet wordt aangetoond in de motieven van de beslissing. Verzoeker voert tevens aan dat de bestreden beslissing steunt op de twee strafrechtelijke veroordelingen en niet op zijn persoonlijk gedrag, dat in de beslissing niet wordt aangetoond dat zijn gedrag een bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en dat hij door de beslissing zijn werk zou verliezen en dat zijn relatie in gevaar zou worden gebracht.

In de bestreden beslissing worden volgende motieven gegeven:

“Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid: Betrokkene werd op 11.11.2007 door het Hof van Beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden na hoger beroep tegen het vonnis van de Correctionele Rechtbank van Brugge dd. 30.08.2007) voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf evenals vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van 10 tot 15 jaar of een langere termijn gesteld is. Uit het dossier blijkt dat betrokkene eerder bij verstek werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Turnhout op 17.02.2007 voor verboden wapendracht, vervaardiging, herstelling en handel (invoer, uitvoer, verkoop en overdracht). Gezien de ernst en herhaling van de feiten, dient besloten te worden dat betrokkene wel degelijk een werkelijke en voldoende ernstige

bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De maatregel om een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren is dan ook evenredig. Daarbij werd wel degelijk met het persoonlijk gedrag en de persoonlijke situatie van betrokkene rekening gehouden, alsook met het advies van het Parket van het Hof van Beroep te Gent van 6.03.2008."

Uit deze motivering blijkt dat wordt verwezen naar de twee strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, waarvan één voor feiten waarop zware straffen staan, dat wordt vermeld dat gezien de ernst en herhaling van de feiten, verzoeker een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, dat wordt verwezen naar het evenredigheidsbeginsel en naar het persoonlijk gedrag en de persoonlijke situatie van verzoeker en dat ten slotte wordt verwezen naar het advies van het parket van het hof van beroep te Gent van 6 maart 2008.

Uit deze opsomming blijkt dat rekening werd gehouden met alle elementen vermeld in artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Betreffende het motief "*De maatregel om een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren is dan ook evenredig.*" wordt aangenomen dat dit motief moet gelezen worden in samenhang met de overige motieven van de beslissing en dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de achterliggende motieven van zijn overwegingen in de beslissing moet weergeven.

Verzoeker geeft geen enkele verdere uitleg inzake zijn werk of zijn relatie, zodat deze algemene en niet door concrete feiten gestaafde bewering geen afbreuk kan doen aan de motieven van de beslissing.

De bestreden beslissing is genomen met inachtneming van artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

De schending van de motiveringsplicht en de door verzoeker aangehaalde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen. De Raad voegt hieraan toe dat dit advies van de advocaat-generaal van 6 maart 2008 zich in het administratief dossier bevindt en dat verzoeker inzage kon vragen van het dossier, ook tijdens de procedure voor de Raad en dat hij na eventuele inzage, ter zitting van 5 november 2009 zijn argumenten kon doen gelden. De omstandigheid dat dit advies dateert van maart 2008, brengt niet mee dat het niet kan worden gebruikt in huidige bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET